

«Пудингова голова», або як убезпечити малюка від падіння

Моду для дітей, а моду на головні убори особливо, завжди було тісно пов'язано з модою дорослих. Проте, індустрія модних дитячих капелюшків завжди мала свої особливості. Так, усупереч очікуванням, фундаторами дитячої моди на головні убори була не стільки Франція, скільки Англія та Італія.

Були часи, коли термін «дитячий капелюшок» позначав лише шматок тканини без будь-якого міцного каркаса, який прикривав голову малюка. Це скоріше були навіть не капелюшки, а звичайні ковпаки. Згодом вони почали перетворюватись у набиті повстю шапки, які повинні були захищати тім'ячко малюка під час випадкового падіння.

Певним захистом від сильних ударів був щільно набитий головний убір під назвою «пудинг», який нагадував ковбасу з тканини, яка була навкруги голови дитини подібно краю капелюха і підтримувалась ременем, що проходив через верхівку і зав'язувався під підборіддям.

«Пудинги» вважались амортизаторами, абсолютно необхідними для немовляти, який тільки-но навчається ходити.

Малюк у «пудингу», який погойдуеться на межі між раннім дитинством і дитинством, був настільки яскравим образом, що навіть з'явилась метафора – для будь-якого малюка в такому чудернацькому

капелюсі - словосполучення «пудингова голова».

Іноді таких капелюшків було два - один нижній, призначений саме для захисту голови малюка, саме його і називали «пудинг», і другий, верхній, багато прикрашений мереживом і зав'язками.

Картина «Молода вчителька» художника Жан-Батиста Шардена (1740 р.).

Льон, бавовна і шовк, стрічки, мережива і вишивка - ці тканини використовувались для верхньої частини капелюшка, щоб він оберігав нижній, який торкається голови дитини, від забруднення.

Зазвичай, окрім прагматичного завдання, ці пишні капелюшки демонстрували і статус сім'ї малюка.

До речі, у таких двошарових було дуже жарко. Кірка на голові малюка часто-густо вважалась чимось природним, а воші навіть були, за словами деяких лікарів, корисними! Майбутній король Людовик XIII, який народився 1601 році, і про кожен крок якого відомо із записів його лікаря-наставника, прийняв свою першу ванну в сім рочків.

Таке ставлення до дітей було аж до кінця XVIII століття. Мити своїх нащадків першими почали представники найпрогресивніших класів суспільства і тільки лише *завдяки Емілю Жан-Жаку Руссо*, який зробив революцію в освіті дітей.

Так само люди нарешті замислюватись про те, що малюкам, мабуть, жарко в багатошарових капелюшках, і «пудинги», набиті повстю, шерстю і ватою, стали шити вже не суцільними, а більше схожими на обручі, які обмотувалися навколо головки малюка.

Приблизно з цього ж моменту почалася еволюція дитячих головних уборів в тому вигляді, в якому ми їх знаємо.

Джерело: Калверт К. Дети в доме: материальная культура раннего детства, 1600-1900 / Пер. с англ. О. Кошелевой, И. Савельевой, В. Безрогова. М. : Новое литературное обозрение, 2009. - С. 43-60.